

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 214-1914)

Originalt emne

Ejendomme og Inventar

Erhvervelse og Afstaaelse af Ejendomme

Uddrag fra byrådsmødet den 13. juli 1914 - side 6

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 214-1914)

Indstilling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse om at Kommunen køber Ejendommen Matr. Nr. 180 f, Langelandsgade Nr. 100.

Møller oplyste, at Opfyldningen af Gaden havde bevirket, at Adgangen til Ejendommen var blevet saa uheldig, at Ejerinden, Enkefru Jensen, ikke kunde være tjent dermed. Da hun ikke kunde leje Ejendommen ud, kunde hun ikke svare sine Renter, og hun var da kommet til Udvalget og havde tilbudt Kommunen Ejendommen for det, der stod i 1. Prioritet, 4000 Kr., hvilket maatte anses for en meget billig Pris, idet der var 4300 kv Alen Grund. Da Udvalget var klar over, at det var Opfyldningen, som var Skyld i det for Ejerinden uheldige Forhold, og da det ikke troede, at man kunde undgaa at give Erstatning, indstillede det, at Kommunen købte Ejendommen for de 4000 Kr. plus Renterne for $\frac{1}{2}$ Aar og Salgsomkostningerne samt 100 Kr. til Ejerinden. Endvidere indstillede det, at Udgiften blev afholdt af Boulevardkontoen.

Vetli mente, at det uheldige Forhold maatte kunne været set af Planen for Gadens Regulering, og at Udgiften derfor burde været optaget i Udgiften for Reguleringen.

N. Joh. Laursen hævdede, at det var Kommunen, der havde svækket Ejendommen, og at den Behandling Ejerinden fik, var lovlig haard. Taleren skulde ikke stille noget Forslag, men

han syntes ikke, at Kommunen skulde tjene noget ved den Forretning.

Møller oplyste, at det var Ejerindens Sagfører, der havde stillet Vilkaarene, men at det var Udvalget selv, der havde ment det rigtigt at give Ejerinden de 100 Kr. Der maatte ogsaa regnes med, at Grundene deroppe ikke var synderlig dyre. Forøvrigt havde Udvalget vel heller ikke Ret til at byde mere, end der blev forlangt.

Jakob Jensen bemærkede, at Udvalget selvfølgelig straks ved Planens Fremkomst var klar over, at der vilde blive en Lavning ved paagældende Ejendom. Kommunen kom imidlertid ikke ind paa Ejendommens Grund, og Ejendommen havde samme Adgang til Vejen som før. Som Ejendommen laa før, kunde den ikke udnyttes til mere, end den blev. Udvalget havde tilbudt Ejerinden gratis at fylde op for hende, men dette kunde hun ikke gaa ind paa, fordi hun ikke vidste, om hun kunde faa Prioritetshavernes Tilladelse dertil. Nogen haard Behandling var der absolut ingen Tale om. Vel havde Ejendommen tidligere været takseret højere end til det Beløb, der nu blev nævnt, men Ejerinden havde ladet Huset forfalde, saa det nu var ganske ubeboeligt, og derved var naturligvis Værdien sunket ned til den egentlige Jordværdi. Før Jorden blev planeret, var den ikke mere værd. end hvad man nu tilbød at købe den for. I Virkeligheden betragtede Udvalget Handelen som en Barmhjertighedsgerning mod Ejerinden, idet hun slap for, at Prioritetshaverne tog alt, hvad hun ejede.

Niels Jensen mente, at Ejerinden vilde blive nødt til at søge Alderdomsunderstøttelse, naar Kommunen tog Ejendommen. Da det var Kommunens Skyld, at Kalamiteten var indtraadt, havde Taleren hellere set, at man gav Ejerinden 500 Kr. i Stedet for 100 Kr.

Jakob Jensen bemærkede, at Forholdet var ganske det samme for de omliggende Lodsejere, og at Kommunen dog ikke kunde paatage sig Ansvar for dem.

Niels Jensen gjorde opmærksom paa, at de andre Lodsejere var Kommunen og Klosteret, og at der paa deres Grunde ingen Beboelse var, hvad der var paa Enkefru Jensens Grund.

Møller hævdede, at Kommunen ikke tog Ejendommen, men at det var Ejerinden selv, der havde bedt Kommunen om at købe den. Gjorde Kommunen ikke det, tog Prioritetshaverne Ejendommen, og saa fik hun intet, hvorimod hun dog efter den foreslaaede Ordning fik 100 Kr., foruden at hun beholdt sit Løseøre.

Jakob Jensen kunde ikke indrømme, at der var nogen Beboelse paa vedkommende Grund. Det var vel en gammel Bræddehytte, men Brædderne var slaaet itu, og Tag var der

intet af, saa Hytten var ganske ubeboelig og havde været det i mange Aar. Vilde Byraadet give Ejerinden 500 Kr., blev det dets Sag, men der vilde ingen Mening være deri.

Formanden syntes, at naar Udvalget havde undersøgt den juridiske Side af Sagen, skulde man lade det blive ved Indstillingen.

Niels Jensen hævdede, at Huset for 3 Aar siden, da Manden levede, blev beboet. Taleren syntes, at Behandlingen var noget haard, for i Virkeligheden fik Ejerinden intet, medens Prioritetshaverne fik deres.

Jakob Jensen mente, at man ikke skulde se bort fra, at Ejerinden undgik den Tort, at hendes Ejendele blev taget af Rettens Folk.

Indstillingen vedtoges.

